



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Javůrkové a soudců Mgr. Štěpána Hnaníčka a JUDr. Lucie Bičákové ve věci

žalobce: **Jindřich P.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Zdeňkem Stanovským
sídlem Na Hutích 661/9, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo dopravy**, IČO 66003008
sídlem nábř. Ludvíka Svobody 12/1222, 110 15 Praha 1

o zaplacení 34 636,37 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 16. února 2021, č. j. 14 C 8/2020-37,

takto:

- I.** Rozsudek soudu I. stupně se v napadeném výroku III. mění tak, že **se** žaloba na zaplacení částky 14 636,37 Kč **se** zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 10 % ročně od 16. 4. 2020 do zaplacení **zamítá**.
- II.** Žalobce je povinen do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalované náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů ve výši **2 100 Kč**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně ohledně požadavku na zaplacení nemajetkové újmy ve výši 20 000 Kč řízení zastavil (výrok I.). V části týkající se zákonného úroku z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 20 000 Kč od 16. 4. 2020 do zaplacení žalobu zamítl (výrok II.). Žalované uložil povinnost zaplatit žalobci 14 636,37 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně od 16. 4. 2020 do

zaplacení (výrok III.) a o náhradě nákladů řízení rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.).

2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal úhrady částky 34 636,37 Kč s příslušenstvím, představující náhradu účelně vynaložených nákladů na právní zastoupení ve výši 14 636,37 Kč a nemajetkovou újmu 20 000 Kč za nepřiměřenou délku řízení a zásah do osobního života. Majetková a nemajetková újma mu měla vzniknout v souvislosti s přestupkovým řízením, které skončilo zastavením. V důsledku tohoto faktického zproštění viny ze spáchání přestupku je třeba považovat veškeré úkony, které byly v řízení vedeny, za vadné.
3. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby.
4. Soud I. stupně vyšel ze zjištění popsanych v bodě 8. napadeného rozsudku. Ze spisu Městského úřadu Havlíčkův Brod, Odbor dopravy, Úsek přestupkového řízení, sp. zn. MHB_DOP/1245/2018, soud I. stupně zjistil, že dne 27. 3. 2018 vypracovala Policie ČR oznámení přestupku, č. j. KRPJ-24862/PŘ-2018161606, na osobu žalobce, který byl podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „ZPPK“), tedy překročení nejvyšší povolené rychlosti. Dne 16. 10. 2018 vypracoval Městský úřad (Havlíčkův Brod) příkaz č. j. MHB_DOP/1245/2018-4, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 ZPPK. Současně byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Přestupek byl projednán v souladu s § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů a příkaz byl vydán dle § 150 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) jako první úkon v řízení. Žalobci byl příkaz doručen dne 17. 10. 2018. Dne 22. 10. 2018 byl Městskému úřadu doručen odpor žalobce proti příkazu ze dne 16. 10. 2018. Dne 23. 11. 2018 vypracoval Městský úřad předvolání k ústnímu jednání na den 12. 12. 2018. Dne 10. 12. 2018 bylo Městskému úřadu doručeno doplnění odporu žalobce. V něm žalobce uvedl, že na oznámení o přestupku datovaném dne 8. 3. 2018 se nenachází jeho písmo ani podpis. Předmětné motorové vozidlo Ford Focus RZ: xxx, kterým byl spáchán přestupek, je registrováno na společnost xxx, xxx, se sídlem xxx, xxx, jejímž je žalobce jednatelem. Současně žalobce uvedl, že zjistil, kdo vozidlo řídil, a že se jedná o osobu blízkou, v důsledku čehož se rozhodl ji neidentifikovat. Dále žalobce tvrdil, že měření rychlosti proběhlo vadně. Dne 12. 12. 2018 se konalo ústní jednání. Dne 3. 1. 2019 vypracoval Městský úřad písemnosti č. j. MHB_DOP/1245/2018-12 a č. j. MHB_DOP/1245/2018-13, kterými na den 16. 1. 2019 předvolal nstržm. Zuzanu H. a pana Miloslava S. Dne 16. 1. 2019 se konalo ústní jednání. Dne 16. 1. 2019 bylo Městskému úřadu doručeno sdělení žalobce, v němž uvedl, že dodejka písemnosti ze dne 23. 11. 2018, která mu byla doručována, obsahuje podpis, který není jeho. Dne 13. 2. 2019 Městský úřad reklamoval způsob doručení písemnosti ze dne 23. 11. 2018. Dne 20. 2. 2019 bylo Městskému úřadu doručeno oznámení o výsledku reklamačního řízení, kde bylo uvedeno, že reklamační je nedůvodná. Žalobce byl o této skutečnosti vyrozuměn písemností ze dne 22. 2. 2019, č. j. MHB_DOP/1245/2018-17. Dne 11. 3. 2019 bylo Městskému úřadu doručeno vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dne 3. 4. 2019 vypracoval Městský úřad žádost o poskytnutí údajů z evidence obyvatel pro potřeby správního řízení, kde požádal o sdělení čísla občanského průkazu žalobce a datum jeho vystavení. Dne 8. 4. 2019 vypracoval Městský úřad usnesení o zastavení řízení č. j. MHB_DOP/1245/2018-20, kterým řízení o přestupku zastavil, jelikož spáchání skutku, o němž se vedlo řízení, nebylo žalobci prokázáno. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 5. 2019. Zde Městský úřad uvedl, že výpovědi obou policistů se rozcházejí, dále shledal nesoulad postupu policisty S. s návodem k obsluze měřicího zařízení a dospěl k závěru, že žalobci skutečně písemnost ze dne 23. 11. 2018 nebyla doručena, jelikož číslo průkazu totožnosti uvedené při doručování písemnosti není číslem průkazu totožnosti žalobce. Z žádosti ze dne 14. 10. 2019, vyjádření žalovaného k této žádosti a z postoupení, soud I. stupně zjistil, že žalobce řádně uplatnil svůj nárok u žalované, která jej neuznala. Z faktury č. 20190719 soud I. stupně zjistil, že

žalobci byla vyfakturována částka 14 636,37 Kč za právní pomoc advokáta. Faktura obsahuje i rozpis úkonů, který je shodný s tvrzeními žalobce.

5. Po právní stránce soud I. stupně odkázal na náleží Ústavního soudu ze dne 3. září 2019, sp. zn. II. ÚS 1099/19, kdy Ústavní soud aplikoval na obdobnou věc zákon č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OdpŠk“), dále pak na § 5, § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 31 odst. 1 OdpŠk. Uvedl, že pro uplatnění nároku na náhradu škody podle OdpŠk je nutné splnění tří předpokladů: existence nezákonného rozhodnutí či nesprávného úředního postupu, vznik škody a příčinná souvislost mezi nimi. Správní řízení o přestupku skončilo v dané věci pravomocným rozhodnutím o zastavení řízení, neboť spáchání přestupku, o němž se řízení vedlo, nebylo žalobci prokázáno. Opět odkázal na náleží Ústavního soudu ze dne 3. září 2019, sp. zn. II. ÚS 1099/19, kde se Ústavní soud odvolával mimo jiné na ustálenou judikaturu ve věci odpovědnosti státu za nezákonné trestní stíhání a uvedl, že tuto lze aplikovat analogicky i na danou věc, tj. i v situaci, kdy došlo k nezákonnému zahájení řízení o přestupku. Dne 8. 4. 2019 vypracoval Městský úřad usnesení o zastavení řízení č. j. MHB_DOP/1245/2018-20, kterým řízení o přestupku zastavil, jelikož spáchání skutku, o němž se vedlo řízení, nebylo žalobci prokázáno. Tuto skutečnost nelze klást k tíži žalobce a dojít k formalistickému závěru, že v daném případě není dána odpovědnost státu za škodu dle OdpŠk, protože vznik nároku na náhradu škody z titulu vydání nezákonného rozhodnutí je podle ustanovení § 8 odst. 1 OdpŠk vázán na zrušení či změnu nezákonného rozhodnutí orgánu veřejné moci, kterým oznámení o zahájení řízení o přestupku není. Zároveň soud v dané věci shledal existenci příčinné souvislosti mezi nezákonným zahájením přestupkového řízení a škodou sestávající se z vynaložených nákladů na právní zastoupení. Pokud by nebylo přestupkového řízení, nemusel by žalobce tyto náklady vůbec vynaložit. Pokud jde o obranu žalovaného, že žalobce znal osobu pachatele a tuto nesdělil správnímu orgánu a tím došlo k zneužití práva, uvedl, že žalobce nelze za toto sankcionovat nepřiznáním nákladů vynaložených na jeho obhajobu. Shledal pochybení na straně samotných policistů, kteří nebyli schopni žalobce identifikovat, a toto pochybení nemůže jít k tíži žalobce, ale jde k tíži státu. Vynaložené náklady shledal účelnými. Těž uvedl, že není možné spekulovat o tom, zda by daného výsledku přestupkového řízení dosáhl žalobce sám, bez právního zástupce. Vynaložení nákladů na právní zastoupení se navíc žalobci podařilo úspěšně prokázat. Ve vztahu k nároku na náhradu majetkové škody proto soud I. stupně žalobě vyhověl. Ve vztahu k nemajetkové újmě z důvodu zpětvzetí žaloby řízení zastavil i přes nesouhlas žalovaného, který jej odůvodnil pouze náklady řízení. Konstatoval, že neshledává zájem žalovaného na pokračování řízení, když náklady řízení jsou řešeny samostatným výrokem bez rozdílu, zda došlo k zastavení řízení nebo zamítnutí žaloby, neboť v obou případech by se jednalo o zavinění na straně žalobce. Soud I. stupně rovněž z důvodu promlčení zamítl úrok z prodlení z částky 20 000 Kč, která představovala nemajetkovou újmu. Žalobci přiznal příslušenství z přiznané částky a o náhradě nákladů řízení rozhodl soud I. stupně podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) tak, že tyto nepřiznal nikomu z účastníků, neboť má za to, že v řízení ani jeden z nich neměl úspěch ve věci.
6. Proti tomuto rozsudku podala odvolání žalovaná, a to z důvodů § 205 odst. 2 písm. c) a d) o. s. ř. Tvrdila, že řízení je postíženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a dále, že soud I. stupně věc nesprávně právně posoudil. Argumentovala, že soud I. stupně shledal pochybení na straně policistů, kteří nebyli schopni žalobce identifikovat. Pokud tedy k nesprávnému úřednímu postupu Policie ČR došlo, jedná se o pochybení výhradně tohoto orgánu a došlo k němu mimo přestupkové řízení. Ministerstvo dopravy je podle § 17 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 2/1969 Sb.“), ústředním orgánem státní správy ve věcech dopravy a odpovídá za tvorbu státní politiky v oblasti dopravy a v rozsahu své působnosti za její uskutečňování. Působnost Ministerstva dopravy je vymezena mimo jiné v § 124 odst. 1 ZPPK, který stanoví, že: „Státní správu ve věcech pozemních komunikací vykonává ministerstvo, které je

ústředním orgánem státní správy ve věcech provozu na pozemních komunikacích, krajský úřad, obecní úřad obce s rozšířenou působností, Ministerstvo vnitra a policie.“ Ministerstvo dopravy je tedy dle příslušných ustanovení zákona č. 2/1969 Sb. a zákona č. 361/2000 Sb. ústředním orgánem státní správy ve věcech dopravy a provozu na pozemních komunikacích. Z této působnosti je nicméně vyjmuta působnost ve věci dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu, která je svěřena Ministerstvu vnitra (viz ustanovení § 12 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb.), které je ústředním orgánem státní správy pro vnitřní věci, zejména pro veřejný pořádek a další věci vnitřního pořádku a bezpečnosti ve vymezeném rozsahu, včetně dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. Příslušníci Policie ČR mohou v souladu se zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů činit v rámci dohledu na bezpečnost a plynulost silničního provozu různé úkony, přičemž tato jejich činnost spadá plně do působnosti Ministerstva vnitra. Je to právě Ministerstvo vnitra, které jako ústřední orgán státní správy v tomto odvětví řídí činnost Policie ČR a zabezpečuje metodiku jejího provádění. V případě, že příslušníci Policie ČR v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích zjistí, že došlo k jednání, jež naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku, přestupek oznámí příslušnému správnímu orgánu, který zpravidla následně zahájí správní řízení, ve kterém poté zjišťuje případnou vinu za přestupek. Ve věci je navíc podstatné, že sám správní orgán řízení zastavil, a to právě z důvodu, že shledal nedostatky v postupu příslušníků Policie ČR, které zakládaly důvodné pochybnosti o spáchání přestupku žalobcem. Měření rychlosti a následné ztotožnění řidičů, kteří jsou důvodně podezřelí z překročení nejvyšší dovolené rychlosti, je nepochybně činností Policie ČR ve věci dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. Pokud se tedy měli nesprávného úředního postupu dopustit příslušníci Policie ČR při dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, a bylo-li tedy v daném případě příčinou škody pochybení Policie ČR při zjišťování totožnosti řidiče podezřelého z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, ke vzniku škody (její příčiny) došlo v odvětví státní správy, jejímž ústředním orgánem je Ministerstvo vnitra. Za této situace měl soud I. stupně přestat jednat v řízení s Ministerstvem dopravy a měl dále v řízení jednat s Ministerstvem vnitra jako s organizační složkou státu příslušnou jednat za stát v této věci ve smyslu § 6 OdpŠk. Žalovaná je povinna dbát, aby výdaje státního rozpočtu, mezi které patří i náhrady škody podle tohoto zákona, byly hrazeny z rozpočtové kapitoly příslušné organizační složky státu a nedocházelo tak k porušování zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaná skutečnost, že není organizační složkou státu příslušnou jednat za stát v této věci, namítala již ve svém vyjádření k žalobě, avšak soud I. stupně tuto argumentaci žalované zcela přehlédl a v odůvodnění svého rozsudku se s ní nijak nevypořádal. Dále argumentovala, že pokud žalobce v odporu proti vydanému příkazu uvedl, že vozidlo, jímž měl být spáchán přestupek, je registrováno na společnost xxx, ví, kdo vozidlo řídil, ale nesdělí jeho jméno, neboť se jedná o osobu blízkou, způsobil si tak náklady, které mu vznikly vedením přestupkového řízení sám. Jejich vymáhání po státu je tak v rozporu s obecnými zásadami spravedlnosti. Dále namítala neúčelnost advokátem účtovaných nákladů za promeškaný čas. Navrhla proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení s pokynem, aby jednal s organizační složkou Ministerstvem vnitra.

7. Žalobce ve svém vyjádření nesouhlasil s argumentací žalované, že ke vzniku škody žalobci došlo v důsledku pochybení policejního orgánu při zjišťování totožnosti řidiče podezřelého z přestupku, došlo k ní tedy v odvětví státní správy, jejímž ústředním orgánem je Ministerstvo vnitra. Uvedl, že tento názor nemá oporu v pozitivním právu. Setrval na svém názoru, že organizační složkou státu příslušnou k jednání za stát ve věci odpovědnosti za škodu za vedení nezákonného přestupkového řízení v této věci, které bylo za nezákonné označeno v důsledku flagrantního pochybení policejního orgánu, je Ministerstvo dopravy. Odkázal na § 6 odst. 1 a 2 OdpŠk a § 124 odst. 1 ZPPK., které citoval. Stran obsahu pojmu „ministerstvo“, který se bez bližšího vysvětlení vyskytuje v § 124 odst. 1 ZPPK, uvedl, že je zapotřebí vzít v úvahu též zčásti výkladové ustanovení § 6a odst. 3 ZPPK,

kteří normuje, že „O provedené technické silniční kontrole vydá policie řidiči doklad. Údaje obsažené v tomto dokladu předá policie Ministerstvu dopravy (dále jen „ministerstvo“). Z citovaného je zřejmé, že ministerstvem se v případě, kdy zákon o silničním provozu tento pojem nadále používá, rozumí Ministerstvo dopravy. Z konstatovaného vyplývá, že státní správu ve věcech provozu na pozemních komunikacích vykonává Ministerstvo dopravy. S tímto názorem se ztotožňuje též komentářová literatura, ze které vyplývá, že „Ministerstvo dopravy je ústředním orgánem státní správy ve věcech provozu na pozemních komunikacích.“ I pokud by však argumentace žalované byla správná, na správnosti věcného posouzení učiněného soudem I. stupně nemůže ničeho změnit, neboť nárok žalobce byl prokázán. Dále pak rozvíjel svou argumentaci k tomu, že za určitých okolností při analogickém použití judikatury dopadající na odpovědnost státu za škodu způsobenou trestním řízením by bylo možné dovodit, že organizační složkou je ministerstvo spravedlnosti. Svou argumentaci uzavřel s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 519/2015, že je povinností soudu správnou organizační složku zjistit a s touto jednat. Nesouhlasil ani s argumentací žalované o nesprávném právním posouzení věci. Setrval na tom, že měl právo neoznačit osobu blízkou, která v rozhodné době předmětné vozidlo řídila, a nemůže být za toto sankcionován nepřiznáním nákladů na svou obhajobu. Jako osoba obviněná z přestupku měl právo na obranu a tato nemůže být nyní použita v jeho neprospěch. Zdůraznil, že důvodem, pro který bylo žalobě vyhověno, bylo flagrantní pochybení policejního orgánu při vyšetřování daného přestupku. Pokud by policejní orgán nepochybil, mohl být žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku. Zastavení přestupkového řízení se pak v zásadě rovná zproštění obvinění z přestupku. Zde odkázal na příslušná ustanovení Listiny základních práv a svobod.

8. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně v napadeném rozsahu včetně řízení, které vydání rozsudku předcházelo (§ 212 a § 212a o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné, byť z jiných důvodů, než tvrdí žalovaná.
9. Soud I. stupně v zásadě dostatečným způsobem zjistil skutkový stav věci. Odvolací soud s ohledem na svůj níže uvedený právní závěr jen dokazování prohloubil dalšími zjištěními z přestupkového spisu (§ 213 odst. 2 a 3 o. s. ř.). Soud I. stupně též správně jednal s Ministerstvem dopravy jako organizační složkou. Zde odvolací soud souhlasí s argumentací žalobce a s jeho správnou aplikací zákonné úpravy, konkrétně § 124 odst. 1 ZPPK, dle kterého Státní správu ve věcech provozu na pozemních komunikacích vykonává ministerstvo, které je ústředním orgánem státní správy ve věcech provozu na pozemních komunikacích, krajský úřad, obecní úřad obce s rozšířenou působností, Ministerstvo vnitra a policie.
10. Odvolací soud dále zjistil ze spisu týkajícího se přestupkového řízení, č. j. MHB_DOP/1245/2018, tyto skutečnosti: Projednání přestupku bylo zahájeno na základě oznámení Policie ČR ze dne 27. 3. 2018 (viz. č. l. 2 správního spisu). V oznámení byl žalobce m. j. identifikován číslem občanského průkazu xxx vydaným dne 8. 4. 2013 v Jicině. Na oznámení o přestupku na č. l. 4 správního spisu je pak uvedeno i č. řidičského průkazu xxx, sdělení řidiče, že si není vědom spáchání přestupku, a je tam podpis znějící na jméno řidiče (Jindřich P.). Ze záznamu o přestupku na č. l. 6 správního spisu je zřejmé, jaká rychlost byla naměřena (95 km/hod. a RZ vozidla). Zuzana H., v rozhodné době zasahující policistka, uvedla v protokolu o svém výslechu dne 3. 1. 2019 (viz. č. l. 35 až 37 správního spisu), že po dojetí na místo nastavili radar Ramer 10c, obsluhu prováděl kolega. Poté, co u vozidla Ford Focus naměřili 95 Km/hod., za vozidlem se rozjeli, po celou dobu měli vozidlo v dohledu, řidiče zastavili, její kolega jej ztotožnil na základě předložených dokladů pomocí telefonního zařízení. Při nastavení měřícího zařízení postupovali dle návodu, který měli k dispozici. K obsluze zařízení byli řádně proškoleni. Lustraci řidiče prováděl kolega, proto neví, zda řidič předložil řidičský průkaz i občanský průkaz. Dále popisovala položky na záznamu o měření, popsala údaje až na č. 7. Miloslav S., v rozhodné době zasahující policista, při svém výslechu téhož dne (viz. č. l. 39 až 40 správního spisu) uvedl, že měřící zařízení bylo při měření nastaveno tak, jak má být, dle návodu k nastavení, který je ve vozidle. S řidičem jednal zřejmě on. Řidiče lustraval dle dokladů, nepamatuje si, zda to byl řidičský průkaz a občanský průkaz, stačí mu řidičský průkaz. Byl

řádně proškolen na obsluhu měřicího zařízení. Následně též popisoval údaje na záznamu o měření. Usnesením o zastavení řízení ze dne 8. 4. 2019 (viz. č. l. 61 správního spisu) bylo řízení o předmětném přestupku zastaveno. Správní orgán v odůvodnění konstatoval, že byly zjištěny skutečnosti, které zakládají důvodné pochybnosti o spáchání přestupku. Obviněný řidič zcela vyloučil, že by v den spáchání přestupku byl řidičem vozidla Ford Focus. Výpovědi obou policistů, a to jak v popisu osoby, tak způsobu, jakým byla provedena lustrace vozidla, se rozcházejí a vzniklé rozpory nelze ani doplněním dokazování odstranit. Dále uvedl, že i bez ohledu na písemnou argumentaci obviněného stran pochybení při měření, je zde nesoulad výpovědi Svědka S. v postupu při měření s návodem k obsluze měřicího zařízení. V tom spatřoval důvody svého rozhodnutí.

11. Odvolací soud však nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně, že v posuzovaném případě došlo k tak zásadnímu pochybení policistů, že na danou věc dopadají závěry nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1099/19. Ústavní soud v tomto nálezu po vymezení předpokladů odpovědnosti státu především za vedení trestního řízení, které neskončilo odsouzením obviněného (viz. body 9. až 11. tohoto nálezu) odkázal v bodě 12. nálezu na nálezu II. ÚS 3005/14, ve kterém je uvedeno: „*pokud se správní orgány v přestupkovém řízení dopustily procesních pochybení v intenzitě, která mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní], a proto bylo odvolací správní rozhodnutí zrušeno krajským soudem, nicméně pro uplynutí zákonné prekluzivní lhůty pro projednání přestupku (§ 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů) již nemohlo být pokračováno v dalším řízení, v němž by byla napravena zjištěná procesní pochybení, nelze tuto okolnost klást k tíži stěžovatele v tom směru, že mu nenáleží nárok na náhradu škody spočívající ve vynaložených nákladech na právní zastoupení v průběhu přestupkového řízení podle zákona o odpovědnosti státu. To nicméně neznamená, že by každé zahájení přestupkového řízení či procesní postup správních orgánů v jeho průběhu, které by nevyústily v pravomocné meritorní rozhodnutí správních orgánů o projednáváním přestupku, bylo možné paušálně považovat za nesprávný úřední postup, resp. nezákonné rozhodnutí zakládající bez dalšího odpovědnost státu za škodu podle zákona o odpovědnosti státu. Ústavně zaručené právo na náhradu škody podle čl. 36 odst. 3 Listiny se totiž neuplatní např. tehdy, je-li uplynutí zákonné prekluzivní lhůty k projednání přestupku spíše přímým důsledkem procesní taktiky obviněného, příp. jeho právního zástupce, založené na obstrukčním jednání než liknavosti či jiného pochybení správního orgánu.*“ V bodě 13. svého nálezu pak Ústavní soud uvedl, že se dosud nezabýval aplikací OdpŠk v situaci, kdy došlo k zahájení řízení o přestupku, které bylo následně zastaveno, nicméně citovaná judikatura je na danou věc, byť analogicky, aplikovatelná. Toto platí však pouze za situace, kdy byla zjištěna závažná procesní pochybení, která následně správní orgán nemohl napravit jinak než zastavením řízení o přestupku. Ve věci posuzované Ústavním soudem došlo k závažnému pochybení policistů při dokumentaci dopravní nehody osobních automobilů stěžovatele a poškozené. V tom spatřoval Ústavní soud závažné skutečnosti, pro které zamítavé rozhodnutí soudu o náhradě škody vzniklé vynaloženými náklady na právní zastoupení nemohlo obstát.
12. I ve světle tohoto nálezu Ústavního soudu však stále platí, že v případě zastavení přestupkového řízení nelze automaticky dovozovat odpovědnost státu dle OdpŠk, jak tomu bývá v případě škody vzniklé zahájením trestního řízení, které neskončilo odsuzujícím rozsudkem, za situace, kdy tu formálně není nezákonné rozhodnutí. Jak zdůraznil Ústavní soud v bodě 16. svého nálezu: „*v každém jednotlivém řízení je zapotřebí samostatně zkontrolovat, zda zahájení přestupkového řízení či procesní postup správních orgánů v jeho průběhu, které by nevyústily v pravomocné meritorní rozhodnutí správních orgánů o projednáváním přestupku, je možné paušálně považovat za nesprávný úřední postup, resp. nezákonné rozhodnutí, a tedy spojovat s případným uplatněním nároku na náhradu škody. Je vždy zapotřebí zkontrolovat jak daný postup příslušných orgánů veřejné moci v rámci konkrétního řízení, tak i účelnost a přiměřenost vynaložených nákladů.*“
13. K takové situaci však v posuzovaném řízení nedošlo, neboť z obsahu správního spisu je zřejmé, že zasahující policisté pronásledovali auto, u kterého naměřili překročení rychlosti, po zastavení řidiče policista provádějící kontrolu (Miloslav S.) uvedl, že ztotožnil řidiče podle dokladu, při výslechu v rámci projednávání přestupku si však již nepamatoval, zda mu byl předkládán řidičský průkaz i občanský průkaz a nedovedl správně popsat postup při měření rychlosti, resp. vysvětlit

všechny položky na záznamu měření. Zuzana H., v rozhodné době zasahující policistka, uvedla, že po dojetí na místo nastavili radar Ramer 10 c, obsluhu prováděl kolega, poté, co u vozidla Ford Focus naměřili 95 Km/hod., za vozidlem se rozjeli, po celou dobu měli vozidlo v dohledu, řidiče zastavili, její kolega jej ztotožnil na základě předložených dokladů pomocí telefonního zařízení. Při nastavení měřicího zařízení postupovali dle návodu, který měli k dispozici. K obsluze zařízení byli řádně proškoleni. Lustraci řidiče prováděl kolega, proto neví, zda řidič předložil řidičský průkaz i občanský průkaz. Oba policisté potvrdili, že absolvovali školení na obsluhu přístroje na měření rychlosti. Dále pak odpovídali na otázky týkající se postupu při měření a popisovali záznam o měření. Správní orgán však rozhodnutím ze dne 8. 4. 2019 řízení o přestupku zastavil, neboť dospěl k závěru, že jsou zde důvodné pochybnosti o spáchání přestupku, vzhledem k rozporům výpovědi policistů o provádění lustrace řidiče a současně proto, že dospěl k závěru o nesouladu postupu svědka S. při obsluze měřicího zařízení. Přestupek tak dle názoru správního orgánu nebyl nade vši pochybnost prokázán.

14. Odvolací soud zdůrazňuje, že mu nepřislušní přezkoumávat rozhodnutí o zastavení přestupkového řízení. Nicméně ze samotného spisu týkajícího se správního řízení nevyplývá žádné zásadní pochybení zasahujících policistů při lustraci řidiče nebo při provádění měření, které by shodně jako v případě posuzovaném Ústavním soudem v rozebíraném nálezu, tj. nálezu sp. zn. II. ÚS 1099/19, odůvodňovalo shodný postup, tedy shledání odpovědnosti na straně státu. Správní orgán pouze neshledal následné výpovědi zasahujících policistů natolik přesvědčivé, aby uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku. Ty však byly prováděny až s časovým odstupem v době, kdy navíc svědek S. již nebyl ve službě u policie. Skutečnosti zjištěné v předmětném sporu dle názoru odvolacího soudu tak nejsou dostatečné pro shodný postup, jako v případě projednávaném Ústavním soudem pod sp. zn. II. ÚS 1099/19. Z uvedených důvodů proto odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném výroku III. změnil dle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. tak, že žalobu zamítl.
15. Žalovaná byla v řízení zcela úspěšná, resp. ohledně části předmětu řízení (20 000 Kč) nezavinila zpětvzetí žaloby (§ 142 odst. 1 o. s. ř. a § 146 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř.). Má proto právo na náhradu nákladů řízení, které představuje 7 paušálních náhrad po 300 Kč za sepis vyjádření, přípravu na jednání soudu I. stupně, účast při jednání dne 9. 2. 2021 a při vyhlášení rozsudku dne 16. 2. 2021, podání odvolání, přípravu na odvolací jednání, účast na odvolacím jednání dne 21. 10. 2021, celkem 2 100 Kč (viz. vyhláška č. 254/2015 Sb.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** dovolání přípustné.

Praha 21. října 2021

JUDr. Naděžda Javůrková v. r.
předsedkyně senátu